

Historia ya Falsafa

71 Jean-Paul Satre

Na Dk. Arthur Holmes wa Chuo cha Wheaton

Falsafa ya karne ya kumi na tisa inaangalia kupitia nafsi hiyo isiyo na mipaka, fahamu ya nafsi ikiwa imeunganishwa sana, ili kuona ukweli umetengenezwa katika sura ya nafsi. Picha ya nafsi inamaanisha ukweli ni wa asili ya akili au roho, na hivyo unapata dhana ya karne ya kumi na tisa na kisha mambo mengine yanayosisitiza uzoefu halisi wa kibinadamu, uliopangwa, uliunganishwa kwa njia mbalimbali. Unaweza kuona jinsi ilivyopangwa kwa ajili ya Whitehead kwa asili ya Mungu ya utangulizi, pamoja na uamuzi wa tukio jipya, ambalo huleta mambo katika umoja.

Na unaweza kuona jinsi ilivyopangwa kwa ajili ya Dewey kutokana na hali ya tatizo, ambayo ina uzoefu, ambayo huleta kila kitu katika umoja, tayari kwa uamuzi wa kutatua tatizo. Lakini unapokuja Sartre, ni hadithi tofauti. Na ukipenda, unapata katika Sartre kilele cha mchakato ambao Richard Taylor, si Richard Taylor, katika kitabu chake cha hivi karibuni kuhusu nafsi, anaita kupoteza nafsi.

Kwa sababu nadharia ya upitaji wa ubinafsi ni kwamba hakuna nafsi isiyo na mipaka. Hakuna kiini kinachounganisha nafsi ambacho kina utambulisho wowote wa kudumu. Ninajiumba mwenyewe kwa kila tendo la mawazo, kwa kila uzoefu, kwa kila utambuzi wa hisia.

Ninajiumba mwenyewe. Sasa, unasema hilo linasikika kama wazo la kijinga. Labda inaonekana hivyo kwetu.

Lakini kumbuka kwamba Sartre anafanya fenomenolojia. Na, ukipenda, hiyo ndiyo sababu ya tatu kwa nini nilichagua kitabu hiki: kinatoa mfano wa maelezo ya fenomenolojia yakifanya kazi. Na kama labda umebainisha, Sartre anaingiliana waziwazi na kile ambacho Husserl amefanya kuhusiana na nafsi.

Husserl alisisitiza nia ya fahamu. Kumbuka, hiyo ndiyo ilikuwa mada kuu iliyotokana na kazi yake ya fenomenolojia. Nia.

Alijaribu kuzingatia vitu maalum, au imani na nadharia maalum, ili kuchunguza miundo ya fahamu ya ulimwengu wote, ili iweze kuwa vitu vya kile alichokiita hisia ya kishetani. Kant anavizungumzia, akitumia misemo mingine ya Husserl, kama vitu vya ajabu. Kitu cha ajabu ni dhahiri kitu kinachoonekana.

Ni kitu cha mawazo, si lazima kiwe kitu huru, bali kile kinachoonekana moja kwa moja kwenye fahamu. Kwa hivyo Husserl anapoweka wazi maelezo yote na kujaribu kuzingatia miundo ya fahamu ya ulimwengu, ya kuwa duniani, uhusiano huo wa kistari kati ya mhusika na kitu, basi uhusiano huo wa kistari unakuwa kitu cha ajabu.

Miundo hiyo, mawazo hayo, kwa kutumia neno la Plato, ulimwengu huo, huwa kitu cha ajabu.

Sasa, kusudi basi linahusika kwa kurejelea vitu vya nje katika fahamu zetu zote . Lakini ikiwa vitu vya nje vimewekwa kwenye mabano, kile ambacho ni hasa hakijajumuishwa katika upunguzaji wa fenomenolojia, basi kusudi badala yake linaelekezwa kwa vitu vya ajabu, ambavyo Husserl anajaribu kuelezea, na bila shaka, maelezo yake ni ya kitendo cha kusudi. Hiyo ndiyo ya ulimwengu wote inayoonekana wazi zaidi.

Sasa Sartre anafanya fenomenolojia. Yeye ni mtaalamu wa fenomenolojia. Kwa hivyo unaweza kutarajia kwamba havutiwi na, hatavutiwa na, nafsi fulani ya nje ya fahamu ili kutoa msingi mpya wa kuokoa sayansi kutoka kwa mielekeo yake ya kuhusianisha.

Kumbuka wasiwasi wake kuhusu misingi ya sayansi. Wala hatakuwa kama Heidegger, akifanya uzushi wa kuwepo kwa mwanadamu, Dasein kama ufunguo wa kumtambua Zein, akiwa yeye mwenyewe. Atafanya uzushi wa kuwepo kwa mwanadamu kwa ajili yake mwenyewe, ili kupata ufahamu huu wazi wa sifa hizi za ulimwengu za kuwepo kwa mwanadamu, wa kuwa katika kistari.

Lakini kukataa ubinafsi wowote usio na mipaka, kilichobaki kwake kuzingatia ni nia tu. Utagundua kwamba anasema kwamba fahamu si kitu kingine ila nia tu. Hakuna kingine ila, ukipenda, maana ya fahamu , au kuelekeza vitu.

Unaona ? Ufahamu unamaanisha kuelekeza , marejeleo ya makusudi kwa vitu. Ili uweze kuona ni kwa nini Husserl mara nyingi husemwa kutuambia kwamba kusudi ni kitendo kinacholeta maana. Kitendo kinacholeta maana.

Sio hasa kwa maana kwamba tunazungumzia maana ya maisha, au maana ya tukio fulani la kisiasa, bali kwa maana ya kuhudumia, tukizingatia kitu hicho. Kukifanya kiwepo kwetu . Kwa hivyo kitu hicho kinakuwa kitu cha ajabu, chenye maana kwangu, hakiwezi kuuma kwa ajili ya kitu chochote.

Ninaivuta katika hali ya ajabu kwa kitendo cha makusudi. Na katika kuimaanisha, ina maana kwangu, kwa kweli. Sasa, hii ina maana kwamba nafsi, yenyewe, si kitu kingine ila ni kitendo cha fahamu.

Na anaendeleza hilo mahali pengine, katika kazi yake ndogo, The Emotions, ambapo anakataa saikolojia ya kitabia, moja kwa moja, ambapo nafsi ingekuwa tu matokeo ya sababu za kimazingira. Sasa, hata sema hivyo. Hakuna mtu baada ya mapinduzi ya Kantian-Copernican, ambaye anakubaliana na mapinduzi ya Copernican, ambaye angesema hivyo.

Wanatabia ni aina za mwangaza wa kabla ya Kantian, kana kwamba nafsi ndiye mpokeaji tulivu wa mifumo hii ya athari za kitabia, unaona. Hapana, badala yake, ana mwelekeo wa saikolojia ya kina. Kusudi ni sifa ya wanadamu, kitendo cha kuwa duniani, kuelekea ulimwengu, na hisia huonyesha hilo tu.

Hisia zina makusudi. Hisia zinaelekezwa kwa , una hasira na, una matumaini kuhusu. Unampenda mtu, unamhurumia.

Hisia huonyesha uwepo wetu duniani, uhalisia wetu. Ni kwa sababu hiyo huwezi hata katika ndoto yako kali kufikiria Sartre akijadiliana na Descartes kama kuna ulimwengu wa nje. Ni kama anasema, Natapika, kwa hivyo upo.

Ingekuwa tu uzoefu wa kuchefuliwa na kitu, ambayo ina maana kwamba uhalisia wa nje hutolewa katika hisia ya kichefuchefu, unaona. Kama umewahi kuwa na kichefuchefu cha baharini, unajua ninachomaanisha. Hakuna swali lolote kuhusu uhalisia wa ulimwengu wa nje, au ulimwengu wa ndani, kwa jambo hilo.

Kwa hivyo, kwa sababu ya makusudi ya hisia, uhai wetu ni kwa ajili ya kitu, kuwa katika uhusiano na ulimwengu. Neno la msingi si mimi, bali mimi ni hilo. Sio mhusika, bali mhusika-kistari-kitu.

Hiyo ndiyo msingi uliotolewa, pamoja. Descartes bado aliichukia Roma, ikiwa ni jambo la udanganyifu. Kwa hivyo basi, hiyo ndiyo mada na jinsi inavyohusiana na Husserl.

Utaiona tena. Acha niichukue hii sasa. Utaiona tena, ikiwa umewahi kusoma insha yake ndogo, Uwepo ni Nini ? Hiyo wakati mwingine huchapishwa kwa kifupi chini ya kichwa Uwepo ni nini. Ilikuwa jambo la hotuba moja. Ni hapo ndipo anapofafanua uwepo ni kusema, kuwepo hutangulia kiini.

Uwepo hutangulia kiini. Na anazungumzia hasa kuhusu nafsi. Uwepo wangu hutangulia kiini chochote, unaona.

Uwepo wangu unatangulia kiini chochote. Lazima niumbe asili yangu mwenyewe, nafsi yangu mwenyewe. Hakuna ubinafsi usio na mipaka.

Ni katika insha hiyo anayomnukuu Dostoevsky: ikiwa Mungu amekufa, basi chochote kinawezekana. Lakini anaipanua kutoka, ikiwa Mungu amekufa, basi chochote kinawezekana, hadi kusema, ikiwa hakuna ulimwengu wote, basi chochote kinawezekana. Ikiwa hakuna nafsi isiyo ya kawaida, basi chochote kinawezekana.

Kwa sababu hakuna sehemu za marejeleo zisizobadilika, hakuna vyombo visivyobadilika, hakuna miundo ya ulimwengu isiyobadilika ya nafsi. Ni nia tu , unaona. Kwa hivyo chochote kinaweza kuwezekana.

Tunapaswa kuunda maana zetu, maadili yetu, ulimwengu wetu. Naam, hebu tuone, hilo limeendelezwa kwa utaratibu zaidi, labda niache hilo. Limeendelezwa kwa utaratibu zaidi katika kazi yake kuu, Kuwa na Utupu.

Laiti ningekuomba usome hilo. Shida ni kwamba, lina takriban kurasa 500, chapa ndogo. Lakini hapo ndipo unapopata kazi zote .

Huu ndio utaalumu wake mkuu wa kifalsafa, ni mfumo, ukipenda. Na hapo ndipo anapoendeleza waziwazi mlahaja ambao anaujua vyema, ambao unaonekana kurudia uhusiano wa bwana-mtumishi wa Hegel. Mlahaja wa l'aussoir-poursoir.

Sasa, maneno, rahisi sana, poursoir ni kwa ajili ya nafsi, na l'aussoir ni kile ambacho tayari kiko ndani yake. Na unaweza kuona kwa urahisi kwamba ikiwa nia inaifanya kitu kuwa kitu cha ajabu, kitu kwangu, kwamba atakuwa akisema kwamba mtu yeyote duniani kwa maana, kujihusisha, kuhusiana na mtu mwingine yeyote au kitu anatafuta kumfanya mtu huyo kuwa sehemu ya kile kilicho kwangu, akijaribu kukifanya kuwa kitu cha ajabu. Tamthilia yake maarufu, No Exit.

Nadhani nilikuuliza hapo awali ni wangapi walikuwa wamesoma No Exit, na wakapata jibu baya. Hawa wafilisti wasiojua kusoma na kuandika. Unaona, katika chumba kile ambacho watu hawa watatu hawawezi kujiokoa, mmoja anaanza kujaribu kuhusishwa na mwingine, lakini kwa mtindo huo kwangu, si uhusiano wa mazungumzo wa I-thou unaowaheshimu watu hao wawili , lakini ni kwa maana ya kudanganya au kutawala.

Ndiyo maana katika Being and Nothingness, anapozungumzia kuhusu ngono, huwa ni ubinafsi au ukatili, unaona. Kwangu mimi ndio jambo kuu. Na vivyo hivyo katika tamthilia yake, The Flies, ambayo ni toleo la tamthilia ya zamani ya Kigiriki kuhusu Orestes, mkuu anayerudi kwenye jumba la kifalme ambapo alilelewa akiwa mvulana, na kadhalika na kadhalika.

Na sasa mama yake ameolewa na mtu mwingine baada ya kumuua baba yake, na bila shaka alifichwa na mtumishi ili kuokoa maisha yake, na sasa ni kijana mzima na anarudi na anatambua mlango huo mdogo ukutani mwa jumba la kifalme, na anapoelekeza mawazo yake kwake, kusudi, anasema, huo ndio mlango wangu niliokuwa nikiingia na kutoka, lakini mara moja katika kitendo hicho cha makusudi cha kurejelea mlango huo, unapata maana kwake. Unakuwa wake, na mlango wa jumba la kifalme unakuwa wake, na jumba la kifalme linakuwa lake, na kiti cha enzi kinapaswa kuwa chake, unaona, kusudi. Na kwa hivyo anamuua mama yake, na kisha nzi, hatima, zinamsumbua, zinamfukuza, unaona.

Lakini kiini, ndani yake mwenyewe, ikiwa kiini ni kitu cha ajabu, ndani yake yenyewe bila shaka ni kitu cha noumenal, kitu ambacho kiko ndani yake tu . Sasa dialektiki

inakuwa dhahiri wakati kile ambacho tayari kiko ndani yake, bila kujali mimi, hakijibu nia zangu, unaona. Ili upate dialektiki ambayo si dialektiki ya kuwa nayo tu, bali pia ya kukataa, kukataa.

Sasa, hiyo lahaja ya lossois-poursois, anaitaja kuhusiana na vitu visivyo na mwisho katika kuwa na kutokuwa na kitu. Na moja ya mambo anayoitumia ni, bila shaka, kuelewa maarifa. Sasa tulikuwa tunaangalia hili katika Nietzsche, katika Heidegger, kwa upande wa mwelekeo wa baada ya usasa.

Na katika hivyo, vivyo hivyo, kujua, anasema, ni mtindo wa kuwa kwetu duniani. Sasa hiyo ndiyo mwanzo, kwa sababu maarifa ni mtindo wa kuwa na nia. Kusudi ni kuwa kwetu duniani.

Katika kujua kitu, ni kitendo cha makusudi. Kinamaanisha. Sasa, hoja yake ni kwamba, na angalia msamiati, kwa sababu unapata msamiati uleule katika Ubora wa Ego.

Kwa ajili yake yenyewe, kwa ajili yake yenyewe, ndio, hiyo ni nafsi hii isiyo na kuridhika, isiyo na kiini kwa nafsi. Imekuwa kwa kutokuwa ndani yake yenyewe . Ndiyo.

Mtumishi anawezaje kuwa na utambulisho kama mtumishi, kuwa na utu wake kama mtumishi? Kwa kutokuwa bwana. Bwana anawezaje kuwa na utambulisho kama bwana? Kwa kutokuwa mtumishi. Imekuwa kwa kutokuwa kitu kingine isipokuwa chenyewe.

Ili kwamba kwa kuwa na ufahamu wa kitu kingine isipokuwa mimi, sasa najiona mwenyewe. Ninatambua utu wangu kama si mwingine. Sasa, unapoonu uhusiano wa bwana na mtumishi na kuuleta kwenye lugha hiyo, inaonekana kuwa rahisi na dhahiri kabisa.

Ninajikuta nafsi yangu katika kutokuwa kama mwingine. Sasa, anaendelea kusema kwamba hii huondoa udanganyifu wa kuwa na ujuzi wa kiakili wa mambo kama yalivyo. Udanganyifu wa maarifa ya kuelimika huondolewa.

Kwa sababu ninachokijua hutambuliwa kila wakati kama kile ambacho sicho. Kama ninazungumzia kuhusu hilo lenyewe, ninachokijua ni kwamba si kwa ajili yangu mwenyewe, ni kwa ajili ya mwingine . Kwa hivyo ninachokijua basi si kitu kingine ila kile ninachokusudia, ninachomaanisha.

Hakuna kingine ila kile kilicho kwangu. Kwa hivyo kuna uhai wangu, ambao ni tofauti na huo, na kutokuwa na kitu kwa kile kilicho ndani yake . Na kwa hivyo jina la kitabu ni lipi? Kuwa, kwa hivyo, kupata uhai wangu katika uhusiano na wengine, kuwa na kutokuwa na kitu.

La mwisho, lenyewe, ambalo si kitu ila ni nini kwangu, kuwa na kutokuwa na kitu. Kwa hivyo, katika kujaribu kubaini mtindo wa kuelimika, hii ni nini, katika kujaribu kubaini kiini chake, ninachofanya ni kubaini ni nini kwangu na si kingine chochote. Kwa hivyo maarifa si uwakilishi.

Toka Descartes kupitia ukosoaji wa kwanza wa Kant. Maarifa si uwakilishi. Huo ni uvumbuzi wa wanafalsafa, anasema.

Maarifa yapo tu kwa ajili yangu, kwa sababu nia hufanya kitu kiwepo kwangu . Maarifa ni nia . Kwa hivyo maarifa ni kitendo cha kufanya kitu kiwepo kwangu.

Naam, unaweza kuona basi hilo linaathirije epistemolojia ya maarifa ya kitamaduni. Je, unaelewa neno la mwisho, pour soi thing? Hilo lenyewe, lenyewe? Hiyo ndiyo nadharia ya kifalsafa inayoendelea katika maandishi yake yote. Ukielewa, basi ni rahisi sana kuisoma.

Kwa upande mwingine, si mambo ya katuni hasa. Je, unaweza kueleza tu kuhusu uhai na kutokuwa na kitu? Ndiyo, ndiyo. Hapana, acha nirudi nyuma, tuone.

Wasiwasi wake uko katika asili ya nafsi . Na kama ilivyo kwa Heidegger, wasiwasi ndio maana ya kuwa duniani? Dasein, kuwa duniani. Inamaanisha nini? Ugunduzi wa kifenomenolojia wa nia.

Sawa, matendo yote ya ufahamu ni matendo ya makusudi, yanayoelekeza kwenye maana. Kusudi ni tendo linalonionyesha kitu ambacho vinginevyo ni vile kilivyo chenyewe . Na katika tendo la makusudi la kujua, linakuwa vile lilivyo kwangu.

Inakuwa sehemu yake kwangu. Kwangu mimi, si mtu pekee aliyetengwa tu . Ni mimi na ulimwengu wangu, uelewa wangu, maarifa yangu.

Unaona, jambo lote linahusiana kikaboni. Kwa maana hiyo, mimi. Sasa, huyo ndiye kiumbe, unaona, anayeunda maana yake mwenyewe.

Uhai wangu. Kwangu mimi. Ni nini basi kingine, chenyewe? Naam, si kitu kingine ila kile kilicho kwangu.

Sijui kitu kingine chochote kuihusu, lakini ni kwa ajili ya mimi mwenyewe. Ninaijua tu kama kitu cha ajabu. Kwa hivyo kutoka kwa mtazamo wa fahamu ya kukusudia, ndani yake si kitu.

Kwa hivyo, uhai wote na kutokuwa na kitu ni hadithi ya kuwa na kutokuwa na kitu. Unaelewa? Carl? Ndiyo. Ndiyo, hili ndilo jambo la kuvutia.

Kwa sababu katika Hegel, unapata maana kwamba uhusiano wa bwana-mtumishi unaweza kuwa uhusiano wa I-wewe. Ambapo mimi ni kwa ajili yangu na wewe ni mwingine kwangu. Sawa? Na jinsi Hegel anavyoelezea katika uteuzi huo uliosoma, kila mmoja wao anamwona mwenzake kama alivyo kwangu.

Sivyo? Sasa, jambo kuhusu Sartre ni kwamba ni uhusiano wa upande mmoja zaidi. Sio I-thou bali I-it. Hiyo ndiyo lugha ya Martin Buber.

Sio mimi-wewe, ni mimi-wewe. Unaona ? Kwa hivyo mtu mwingine, tunaelekea kusema, ameondolewa ubinadamu. Unaona ? Ikiwa ndani yake ni mwanadamu mwenye fahamu, sijui fahamu ya mtu mwingine.

Ninajua tu alivyo kwa ajili yangu. Sijui alivyo kwa ajili yake mwenyewe. Na kwa hivyo kwa maana hiyo, huwezi kamwe kuingia ndani ya nafsi nyingine.

Na unacho pekee ni I-it. Kwa maana hiyo, barabara ya njia moja. Sasa, anaonyesha kwamba wakati mwingine I-it, hapana, si I-it, wakati mwingine ndani yake, kwa namna fulani huinuka dhidi yako.

Na hivyo ndivyo hutokea kwa nzi, huinuka dhidi ya orestes. Lakini wakati mwingine yule anayeinuka dhidi yako labda ni mtu mwingine anayefanya hivyo kutokana na nia yake kuu. Lakini siku zote ni kinyume, kinyume, kinyume, mgongano wa wapinzani.

Mapambano ya lahaja. Kwa hivyo, kwa kweli, unaona, Sartre ana kinyume cha lahaja, nadharia, na kinyume chake bila usanisi. Ndiyo.

Kwa sababu hakuna universals. Hakuna synthesis. Ndiyo, nadhani ukizungumzia uhusiano wa baba na mtoto, tabia ya mtoto ni kumuona baba kama kitu, hasa katika ujana wake, anapokua.

Ndiyo, na, niseme, baba asiye na huruma anaweza kumwona mtoto kama mtu mwingine wa kumtunza, unaona. Kama msimamizi, kwa njia nyingine. Lakini watoto wangu, unaona, mnaelewa kati ya wanafunzi katika utawala, au kitivo katika utawala, ambapo ni sisi , wao.

Unajua, na mimi hutumia kesi ya mashtaka kuingiza udhalilishaji wa kibinadamu ndani yake. Ndiyo. Usimamizi wa Leba.

Haishangazi kwamba Sartre, katika hatua moja maishani mwake, alijiunga na Umaksi wa Ufaransa. Unaona, kwa sababu mada ya kutengwa inapitia yote mawili. Lahaja pamoja na kutengwa kwake inapitia yote mawili.

Sasa, sema hilo tena, nililikosa. Je, ndani yake, ndani ya dialektiki, haingekaribia kuyeyuka Sartre anapojipaka rangi? Je, ndani yake, unasema ndani ya dialektiki? Au

hiyo ingekuwa ndani? Loo, unaona, ndani yake, kwa kadiri ilivyotengenezwa kwa ajili yangu, mimi huitengeneza kwa ajili yangu, ndani yake si kitu kingine zaidi ya vile ilivyo kwangu.

Kwa upande wangu. Ndiyo maana si kitu. Unasema imefutwa.

Angesema imekataliwa. Vivyo hivyo. Naam, mgongano unakuja kwa sababu ndani yake ni sugu.

Kwa kuwa kuna athari fulani ya boomerang. Ndiyo, bwana? Au katika watu hao watatu katika chumba hicho, Hakuna Kutoka, wakati mtu wa tatu anapoingilia uhusiano unaochipuka. Na kwa kuingilia na kumpata yule anayenifaa, humfanya huyo kuwa mtu wangu mwenyewe.

Kwa hivyo kile kilichokuwa mtu kwangu kinakuwa kitu chenyewe, kinachofifisha ubinafsi wangu. Siwezi kumfikia tena. Unaona ? Au inaweza kuwa kwamba mtu mwingine hanipendi na ananipiga kofi usoni.

Ndiyo, bwana? Kwa hivyo, unajua, tafakari kwa muda mfupi kuhusu mahusiano baina ya watu. Unaona jinsi maelezo yanavyoonekana kuwa ya kweli. Ndiyo maana yanafanya michezo na riwaya za kuvutia na za kuchukiza.

Unaona ? Sawa, sasa, dhidi ya msingi huo, upitaji wa ubinafsi. Upitaji wa ubinafsi. Na utangulizi wa mhariri, utapata msaada katika kuweka muktadha kuhusiana na Husserl.

Sasa, tayari nimejaribu kufanya hivyo. Sawa? Lakini utaona inasaidia katika hilo. Maandishi yenyewe yanaanza ukurasa wa 31.

Na mistari ya ufunguzi, nadhani, itaanza kuwa na maana fulani. Kwa wanafalsafa wengi, ubinafsi ni mkaazi wa fahamu. Hei, hiyo inasikika kama Descartes, sivyo? Kukaa ndani ya fahamu yangu ni nafsi hii yenye fahamu.

Baadhi huthibitisha uwepo wake rasmi katika kiini cha erelibness. Erelibness ni kuishi maisha yote. Erelibness, kuishi maisha , ni sawa na uzoefu halisi wa Kijerumani.

Wazo tulilolipata katika Whitehead na Dewey. Uzoefu halisi upo hapa, ukisamehe kitenzi kipya, kuwepo kwa uhalisia. Sawa? Uzoefu ulioishi, uzoefu halisi katika suala la uwepo, kutokuwa na upendeleo.

Baadhi wanathibitisha uwepo wake rasmi kama kanuni tupu ya umoja. Kuunganisha nafsi, kama ubinafsi usio na mipaka. Wengine, wanasaikolojia kwa sehemu kubwa, wanadai kugundua uwepo wake wa kimwili kama kitovu cha matamanio na vitendo katika kila wakati wa maisha ya kiroho .

Hilo linasikika kama mtaratibu wa tabia. Tungependa kuonyesha hapa kwamba ubinafsi si muundo wa kupita kiasi wala kimwili katika fahamu. Uko nje, duniani.

Ni kiumbe wa ulimwengu, kama nafsi ya mwingine. Hakuna roho iliyofichwa iliyofichwa ndani. Ubinafsi huo wote unarejelea duniani.

Kuwa duniani. Dasein. Anamrejelea Kant na anajenga hadithi ya kihistoria unayoifahamu.

Kisha kwenye ukurasa wa 34, chini ya ukurasa, anaunda swali linalotokana na cogito ya Descartes. Chini ya 34. Je, I tunayokutana nayo katika fahamu zetu imewezeshwa na umoja wa uwakilishi wetu? Sasa, huo ulikuwa msimamo wa nani? Kant.

I iliwezesha kwa umoja wa sintetiki wa uwakilishi wetu. Au, je, ni I ambayo kwa kweli inaunganisha uwakilishi kwa kila mmoja? Sasa, tukikataa tafsiri zote za nadhani zinazotolewa na watu wa baada ya Kanti, ambazo zinalenga kutatua tatizo la kuwepo kwa ukweli wa I, tunakutana na fenomenolojia ya Husserl katika njia yetu. Kwa hivyo, anageukia Husserl, na jaribio la Husserl la aina ya kisayansi ya fenomenolojia.

Kwenye ukurasa wa 37, anasema kuelekea juu, Husserl anatoa jibu lake, baada ya kuamua katika uchunguzi wake wa kimantiki kwamba mimi ni uzalishaji wa fahamu bandia na wa kupita kiasi. Ni uzalishaji wa fahamu bandia usiopita kiasi. Ndiyo, nia.

Alirudi kwenye mawazo kuelekea uzushi mpya na falsafa ya uzushi hadi kwenye nafasi ya kawaida ya ulimwengu wa I. Mimi, kwa kusema, nyuma ya kila fahamu, ningeangazia kila jambo lililowasilishwa katika uwanja wa umakini. Ufahamu huu wa ulimwengu wa ndani unakuwa wa kibinafsi kabisa. Na kadhalika.

Kile Sartre anaendelea kufanya ni kukataa tu hilo lililo juu ya ukurasa wa 38. Ni hakika kwamba fenomenolojia haihitaji mvuto wowote kwa umoja wowote na ubinafsishaji wa I. Kwa nia, fahamu hujishinda yenyewe. Inajiunganisha yenyewe kwa kujitoroka yenyewe.

Angalia jinsi anavyopenda kauli zenye utata. Na nadhani anazipenda kwa sababu anajaribu kunasa lahaja. Tofauti ya nadharia.

Inajiunganisha yenyewe kwa kujiepusha nayo yenyewe. Ndiyo, katika nia ya kushughulika na kitu kipya, ninapita kile nilicho tayari na kuwa kitu tofauti. Unaona? Ndiyo, ni kama vile Whitehead au Dewey walikuwa wakisema, kila tukio, kila tukio, kila tatizo, huongeza kwenye uzoefu ambao ndio kiini chako kinachoendelea.

Ni nini kinachounda utambulisho wa kibinafsi, baada ya yote, katika utamaduni wa empiricism? Lakini mwendelezo wa fahamu huzaliwa na kumbukumbu. Lakini kama

Hume alivyosema, kumbukumbu hizo ni za atomiki, zimegawanyika, na zina pengo. Kwa hivyo hakuna mwendelezo wa fahamu.

Na kwa Sartre, kila wakati wa nia ni mpya. Na ni katika mwelekeo wa umakini, katika uzoefu huu mpya, ndipo fahamu yangu inaunganishwa tena. Kwa hivyo inaungana yenyewe kwa kujitoroka yenyewe, kuingia katika aina mpya ya umoja.

Kwa namna fulani au nyingine, kila uzoefu mpya lazima ujumuishwe katika kile tulicho. Kwa hivyo basi, kwenye 39, kama mistari minane chini, ni ufahamu unaojiunganisha kwa uhalisia kwa mchezo wa makusudi ya kupita kiasi, ambayo ni kumbukumbu halisi na halisi ya ufahamu wa zamani. Ndiyo, kwa sababu sio tu kwamba ninakutana na uzoefu mpya, lakini pia ninaishi na kumbukumbu zangu za zamani.

Ninashikilia uzoefu uliopita, na katika nia kuelekea uzoefu huo uliopita, unaona, ninajumuisha katika umoja huu mpya, ambao ni mimi, yaliyopita na ya sasa, na wakati ujao unaoibuka. Lakini mimi hufanya hivyo kila wakati ndani yangu, katika nia ya sasa. Ni kama vile Whitehead angesema, hapa una mawazo chanya na hasi.

Mawazo chanya ambayo yameunganishwa katika uamuzi, mawazo hasi ambayo yanakataliwa. Sawa. Unaendelea mbele zaidi, naye anajishughulisha na hili hadi, nadhani, hadi karibu ukurasa wa 60, lakini angalia ukurasa wa 49 na uone kama kielelezo hiki kitasaidia.

Mstari wa mwisho kabisa kwenye 48, ninapokimbia baada ya gari la mtaani, ninapoangalia wakati, ninapozama katika kutafakari picha, hakuna I. Kuna ufahamu wa gari la mtaani kulazimika kupitwa. Hilo ndilo unalolifahamu. Hilo ndilo linaloelekeza mawazo yako.

Hapo ndipo kusudi lilipo. Kila kitu kingine kinaletwa katika hilo. Umoja mpya.

Kwa kweli, kisha mimi huzama katika ulimwengu wa vitu. Ni hivyo vinavyounda umoja wa fahamu zangu. Ni hivyo vinavyojitokeza vyenye maadili, sifa za kuvutia.

Lakini mimi, mimi mwenyewe, nimetoweka. Hakuna kujitambua katika mchakato huo ikiwa unazingatia sana gari la mtaani ambalo lazima lipitwe. Ikiwa wakati huo huo unajitambua katika mchakato wa kufanya hivyo na kufikiria tamasha unalofanya kwa watu wote wanaokutazama, unaona, basi kuna kujitambua kidogo.

Lakini katika kunyonya kwenye gari la mtaani, hapana. Nimejiangamiza. Hakuna nafasi kwangu katika kiwango hiki.

Sio suala la bahati, kutokana na kupoteza umakini kwa muda, lakini hutokea kwa sababu ya muundo wenyewe wa fahamu. Unaelewa hilo, muundo wa fahamu? Hapa

kuna maelezo yake ya kifenomenolojia yanayoonyeshwa na gari la mtaani, unaona, yakionyesha muundo wa fahamu. Au ukurasa wa 50, hebu tuone, hapana, ukurasa wa 60.

Ukurasa wa 60, tuanze hapo. Ukurasa wa 1, ukurasa wa 60, aya ndogo, mimi ni ubinafsi kama umoja wa vitendo. Mimi ni ubinafsi kama umoja wa hali na sifa zinazoeleweka.

Tofauti ambayo mtu hufanya kati ya vipengele hivi viwili, mimi na mimi, vipengele viwili vya uhalisia mmoja, vinaonekana kuwa vya utendaji tu, vya kisarufi. Sasa, katika sehemu inayofuata kuhusu muundo wa ego, anachukua aya hiyo na kusema, kwa kweli, kwamba ego imeundwa na mimi. Mimi wa, iliyoundwa na, vitendo, hali, na sifa. Matendo, hali, na sifa.

Ili kwamba mnamo tarehe 61, anaanza kuwa hali kama umoja usio na mipaka wa fahamu. Hiyo inaelekea ukurasa wa 68, ambapo anaanza vitendo. Lakini ili kuelewa anachomaanisha kwa hali, angalia ukurasa wa 66.

Chuki ni hali, hali ya akili. Sio tu kitendo cha kufikiri, kuhisi. Ni hali ya akili inayodumu, kana kwamba ni hali ya akili inayoendelea.

Na anasema kwamba kwa neno hili, hali, nimejaribu kuelezea tabia ya kutojali, ambayo imeundwa na chuki. Hufanyi kitu, unachukia tu. Ni hali ya akili.

Kwa hivyo basi, unapofikia vitendo kwenye ukurasa wa 68, unaona kwamba anasema chini ya ukurasa, tungependa kusema kwamba kitendo cha pamoja, kwanza kabisa, ni jambo la kupita kiasi. Kupita kiasi, ni hali ya akili tu. Kwa mfano, chukua piano, kuendesha gari, na kuendesha gari.

Hizi ni hatua zinazochukuliwa katika ulimwengu wa mambo. Ni utambuzi halisi wa kitu. Vitendo.

Na anafanyia kazi hilo kidogo, na kisha kwenye 71, anaiunganisha, unaona kichwa kipyaa, Katiba ya Ubinafsi ni Nguzo ya Utendaji, Hali na Sifa. Zote tatu. Na unaweza kutaka kuangalia, kwa mfano, kwenye ukurasa wa 77.

Hapana, 76, hapo juu. Aya mpya kuhusu 76, sentensi ya pili, Ubinafsi ni muunganiko wa ghafla wa hali na vitendo. Ni wa hiari? Ndiyo, hutokea tu, ukitaka.

Sio lazima nipange. Bora kupita kiasi? Ndiyo, kwa sababu katika hilo ninapita kile nilichokuwa. Kwa kutenda, ninapita kile nilichokuwa na kuwa kitu ambacho sijakuwa bado.

Ni jambo lisilopita mipaka, linalojizidi, la zamani linalojizidi mipaka. Muungano wa hali na matendo. Muungano wa ghafla wa hali na matendo usiopita mipaka.

Na kwenye 77, anasema, Kila mtu, kwa kuangalia matokeo ya ufahamu wake, ufahamu, bila shaka, ni kitendo cha kutazama miundo ya fahamu kwa njia za kifenomenolojia, anaweza kuona kwamba ubinafsi hutolewa kama hutoa hali zake. Hapa tunaeleza ubinafsi usio wa kawaida, wa ubinafsi usio wa kawaida, badala yake, si usio wa kawaida, bali usio wa kawaida. Tofauti muhimu.

miundo ya awali ya Kant . Utofauti wa kidunia unaongezeka zaidi kwa kuwa kitu kipyua. Kwa hivyo, tunaanza na ukweli usiopingika kwamba kila hali mpya imeunganishwa moja kwa moja na ubinafsi kama asili yake.

Aina hii ya uumbaji ni uumbaji bila nihilo, kwa maana kwamba hali haitolewi kama ilivyokuwa hapo awali ndani yangu. Ninaitengeneza kwa ajili yangu. Ninaiumba kwa ajili yangu.

Ninajiumba. Kwa ajili yangu. Uwepo wangu duniani.

Kwa hivyo, aya inayofuata, kitendo cha kutafakari kinachounganisha kinatathmini kila hali mpya kwa ukamilifu halisi. Tafakari ya mimi haizuiliwi tu katika kuelewa hali mpya kama inayoambatana na ukamilifu huu, kama vile kuungana nayo.

Inalenga uhusiano unaorudi nyuma na kunipa mimi kama chanzo cha hali. Nilitengeneza kwa ajili yangu. Sawa .

Kwa hivyo, hivyo ndivyo anavyofanya. Sasa, hebu tuone. 88.

Angalia hapo. Sasa, hebu tuangalie kidogo. Juu ya 88.

Fenomenolojia itaelewa bila shida kwamba ubinafsi unaweza kuwa umoja kamili wa majimbo, ambayo mengi hayapo, na ukamilifu halisi unaojitoe kikamilifu kwa hisia. Mti au kiti haipo tofauti. Ni ukamilifu halisi wa majimbo.

Na kisha aya inayofuata. Kinachozuia kwa kiasi kikubwa upatikanaji wa utambuzi halisi wa ego , yaani, kujua ego kweli, ni njia maalum sana ambayo hutolewa kwa ufahamu wa kutafakari. Na hapa anatoa tofauti ambayo inaendana vizuri katika kitabu chote kati ya ufahamu wa kutafakari na usiotafakari.

Unapokimbilia gari la mtaani, umezama kabisa katika hilo, huo ni ufahamu usiotafakari, ufahamu usiotafakari. Lakini unapofikiria kujihusu ukikimbilia gari la mtaani, huo ni ufahamu unaotafakari. Kwa hivyo maana ya maneno hayo ni wazi kabisa .

Na kisha anasema kwenye 88 kwamba kuna njia maalum sana ambayo ubinafsi hutolewa kwa fahamu inayoakisi. Ubinafsi hauonekani kamwe isipokuwa wakati mtu hajauangalia. Wewe, unajua, jichunguze na ujaribu kujiona .

Mtazamo wa kutafakari lazima uelekezwe kwenye kutojali, uzoefu uliopo , mradi tu unatoka katika hali hiyo. Kisha, nyuma ya hali iliyo kwenye upeo wa macho, ubinafsi huonekana kutoka pembeni mwa jicho. Mara tu ninapouelekeza macho yangu na kujaribu kuufikia, hutoweka.

Hii ni kwa sababu, katika kujaribu kuitambua nafsi kama kitu cha moja kwa moja cha ufahamu, narudi kwenye kiwango kisichotafakari. Ndiyo, sijitazamii mimi mwenyewe, ninaiangalia nafsi. Ni kama nguruwe aliyepakwa mafuta; huwezi kuikamata.

Ubinafsi hutoweka pamoja na kitendo cha kutafakari. Hisia hiyo ya kutokuwa na uhakika ambayo wanafalsafa wengi walionyesha kwa kuweka jicho upande huu wa hali ya fahamu ilitoka wapi? Kwa nini, ndani yangu, bila shaka.

Na kuthibitisha kwamba fahamu lazima irudi yenyewe ili kuiona jicho lililo nyuma yake. Na hivyo Descartes aliangalia ndani na kusema, Nadhani, kwa hivyo, ah, mimi nipo. Hata alisema, Nina wazo la nafsi kama akili .

Dhana ni wazo lisiloeleweka na lisiloeleweka. Kwa maneno mengine, sina uhakika nilipata nini, lakini nina kitu. Naam, anasema Sartre, huna.

Kwa sababu haipo ndani . Sio kitu cha kuwa ndani . Unaona, nafsi inaunganishwa, inaumbwa, inaundwa katika kila tendo la kutafakari au kutotafakari , la makusudi.

Kwa hivyo kwenye ukurasa wa 90, basi, anaendeleza hilo zaidi. Jicho tunalopata hapa kwa namna fulani ni msaada wa matendo ninayofanya duniani. Kwa mfano, kuni lazima zivunjwe vipande vidogo ili moto uweze kuwaka.

Lazima , hiyo ndiyo ubora wa kuni, uhusiano halisi wa kuni na moto, ambao lazima uwashwe . Sasa ninavunja kuni. Kitendo kinatimizwa duniani.

Usaidizi usio na lengo na tupu wa kitendo ni dhana ya jicho. Hii ndiyo sababu mwili na picha za mwili zinaweza kukamilisha uharibifu kamili wa jicho halisi la kuakisi dhana ya jicho kwa kufanya kazi kwa dhana ya jicho kama utimilifu wake wa udanganyifu. Ninaposema, ninavunja mbao, na ninaona na kuhisi kitu, mwili, kinachohusika katika kuvunja mbao, mwili hapo hutumika kama ishara inayoonekana na inayoonekana kwa jicho.

Mwili ni nini? Ni kuwa duniani, kuwa kwangu duniani. Hivyo ndivyo ulivyo kama kitu cha ajabu. Kwa hivyo tunaona mfululizo wa vizuizi na uharibifu, ambao ego-ology, hilo ni neno jipya zuri, ego-ology ingehusika.

Tafakari, isiyotafakari. Hatimaye, ukurasa wa 98, chini ya ukurasa, tunaweza kwa hivyo kuunda nadharia yetu. Ufahamu wa kupita kiasi ni hiari isiyo na utu.

Huamua kiini chake kila wakati bila sisi kuweza kufikiria chochote kabla yake. Uwepo hutangulia kiini. Huamua kiini chake kila wakati bila kuweza kufikiria chochote kabla yake.

Kabla yake ni kuwepo tu kutoka kwa mtazamo wa kiini hiki kipya. Kwa hivyo, kila wakati wa maisha yetu ya ufahamu hutufunulia uumbaji usio na mpangilio, sio mpangilio mpya, bali kuwepo mpya. Kuna kitu kinachosumbua kila mmoja wetu kukiona katika kitendo hicho, uumbaji huu usiochoka wa kuwepo, ambao sisi si waumbaji wake.

Katika kiwango hiki, mtu ana hisia ya kujitoroka bila kukoma, akijaribu kuwa kitu kingine. Mchakato wa ubunifu unaendelea. Kwa hivyo, sasa, Sartre anaposema kwamba ikiwa Mungu amekufa, ikiwa hakuna ubinafsi wa kupita kiasi, chochote kinawezekana, unaona, anachosema ni kwamba katika tendo hili la ubunifu la kuwa mtu mpya bila hiari, kuna uhuru kamili.

Kwa sababu uhuru wako wa kutenda kwa njia yoyote duniani ndio utakaokuumba wewe mpya, uhuru wako, kitendo chako, unaona. Kwa hivyo, kile tulichonacho hapa ndicho anachokiona kama uhuru kamili. Sasa, anapingana na hili.

Kama kuna uhuru kamili, hakuwezi kuwa na ubinafsi usio na mipaka. Kwa sababu kama kungekuwa na ubinafsi usio na mipaka, haungekuwa uhuru kamili; ungepangwa mapema na ubinafsi usio na mipaka. Kama kuna uhuru kamili, hakuwezi kuwa na Mungu.

Kwa sababu basi ubinafsi ungeundwa na kile ambacho Mungu anawezesha. Kwa hivyo, anachofanya na simulizi la Dostoevsky ni hiki. Ikiwa Mungu amekufa, basi chochote kinawezekana.

Kwa hivyo, chochote kinawezekana... Hapana, ni kosa la kuthibitisha matokeo , unaona. Lakini sawa. Hajaribu kubishana kimantiki.

Anajaribu kuonyesha kwa njia ya ajabu kwamba hii ndiyo kesi, unaona. Baada ya yote, ikiwa ni kwamba kuna Mungu au kuna ubinafsi usio na mipaka, basi hakuwezi kuwa na uhuru huo kamili, unaona. Ni kana kwamba hoja yake ni zaidi: ikiwa kuna Mungu, hakuwezi kuwa na uhuru kamili.

Kuna uhuru kamili, kwa hivyo hakuna Mungu, ambayo ni hoja inayofaa ya modus tollens. Naam, baadhi ya watu wameeleza kwamba kile ulicho nacho katika hilo, basi, ni ukamilifu wa uhuru, mchakato ulioanza katika Mwangaza kwa msisitizo wake juu

ya uhuru kutoka kwa mila na mamlaka, uliopanuliwa katika Kant kwa madai yake ya uhuru wa mapenzi, uhuru wa mapenzi, uliopanuliwa katika Hegel ambapo historia nzima ni udhihirisho wa polepole wa uhuru zaidi na zaidi, unaona, na sasa unaishia katika Sartre ambapo, kwa maneno yake, ni uhuru wa kutisha. Unaona, Mpenzi anasugua mikono yake kwa furaha kwa uhuru wa kujieleza kikamilifu, lakini Sartre anakunja mikono yake kwa kukata tamaa kwa sababu ya kutisha kwamba kitu ninachofanya kinaweza kulipua ulimwengu mzima.

Chochote kinawezekana. Kiini cha hilo ni dhana ya nafsi. Unafuata? Nadhani ana msimamo thabiti.

Nadhani amekosea katika maelezo ya fenomenolojia, na ninataka kutoa maoni kuhusu hilo wakati mwingine.